

Občas se vzdáme...

Řekli jsme tolik věcí.

Občas slova uplavala ve vodě, jiná musel odnést čas. Většina vymizela. Ale zůstalo jich pár, která z duše žádný víchř neserval.

Spustila bouři. Rozpoutala hurikán. Řeka se v té hrůze vylévala z břehů, jak bychom potom my mohli klidně stát?

Včera jsme se tím hlasem smáli, zpívali jím písně. A dnes křičíme, stěny se loupou a okna praskají. Jak jen můžeme?

Mluvili jsme i ten den v lese, listí už leželo na zemi, ale zdaleka ne všechno. Možná jsme neměli jít spolu, snad by bylo lépe, kdyby každý šel zvlášť. Víím jen jistě, že tam jsem šla veselá a celá, vrátily se ze mě jenom cáry.

Chtěla jsem se vzdát všech slov: roztrhat, co jsem napsala, spálit knihy, nikdy už nepromluvit. Již jsem zapalovala hranici, když jsem se zastavila; copak mi papír kdy ublížil? Osočil mě snad vlastními frázemi? Ne, vždy mě naopak chápal, dokázal mě uklidnit.

U ohně jsem se tedy ohřála a slova jsem si ponechala, vzdala jsem se lidí.